

Cartea lui Daniel - O sută șaptezeci și doi

Umbră Fatimei: Explicarea influenței satanice din spatele viziunilor profetice ale Bisericii Catolice

Jeff Pippenger

2024-04-02

Profeția de la Fatima a fost lucrarea de pregătire a lui Satana, menită să pregătească Biserica Catolică să-și predea organizația lui atunci când el se va da drept Hristos, căci ea este „capodopera puterii lui Satana — un monument al străduințelor sale de a se așeza pe tron pentru a domni peste pământ după voia sa”. Cei care nu vor beneficia de mărturia profetică ce identifică rolul Fatimei în orientarea catolicismului, din pricina refuzului lor de a crede în capacitatea lui Satana de a săvârși minuni, se expun amăgirii. Profeția de la Fatima a abordat lupta internă din cadrul catolicismului și războiul catolicismului împotriva ateismului.

Războiul catolicismului cu ateismul constituie subiectul versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Ilustrarea acelei lupte a început în 1798, în versetul patruzeci. Ea a început cu bătălia în care Napoleon, împăratul de la miazăzi, l-a luat captiv pe papă în 1798, iar mărturia din cadrul versetului se încheie apoi cu împăratul de la miazănoapte măturându-l pe împăratul de la miazăzi în 1989. În cadrul acelei istorii (1798–1989), cei doi antagoniști, în 1917 și 1918, sunt fiecare marcați prin simbolism profetic, care le leagă mărturiile amândurora, păstrând totodată tema generală a versetului. Profeția de la Fatima este, fără îndoială, o profeție satanică, dar ea este un subiect al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu și, prin urmare, este o istorie care trebuie înțeleasă în mod corect.

„Jedinou bezpečností pre dušu v tomto čase je pri každom kroku sa pýtať: Čo hovorí Pán svojmu služobníkovi? Slovo Pánovo trvá naveky. Biblia má byť našou príručkou a namiesto toho, aby sme sa radili s múdrosťou ľudí a prijímali ako božskú pravdu tvrdenia konečných smrteľníkov, máme skúmať isté prorocké slovo. Boh prehovoril a jeho slovo je spoľahlivé, a svoju vieru musíme založiť na: ‚Takto hovorí Pán.‘ Boh chce, aby sme skúmali udalosti, ktoré sa odohrávajú okolo nás, a porovnávali ich s predpovedami jeho slova, aby sme porozumeli, že žijeme v posledných dňoch. Chceme svoje Biblie a chceme vedieť, čo je v nich napísané. Usilovný študent proctiev bude odmenený jasnými zjaveniami pravdy, lebo Ježiš povedal: ‚Tvoje slovo je pravda.‘“ Signs of the Times, 1. októbra 1894.

În al treilea război prin procură, așa cum este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, este introdusă puterea care se înalță pentru a statornici vedenia. Acel verset s-a împlinit în anul 200 î.Hr., când „romanii au intervenit în favoarea tânărului rege al Egiptului” și „au hotărât că el trebuia să fie ocrotit de pieirea plănuită de Antioh și Filip”. Versetul și istoria anului 200 î.Hr. arată că, chiar înainte de legea duminicală, sub pretextul apărării înlocuitorului slăbit al lui Putin, în timpul când Statele Unite și Națiunile Unite (Seleucus și Filip al Macedoniei) au hotărât să ia teritoriile rusești și să le împartă spre folosul lor reciproc, Roma papală (curva Tirului) va începe să-și cânte muzica, pe măsură ce începe să iasă pentru a desfrâna

cu împărații pământului.

ឆ្នាំ ៥៣៣ ហើយព្រះរាជក្រឹត្យរបស់យូស៊ីនៀន នោះនឹងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា
ដូចដែលត្រូវបានកំណត់ដោយការណែនាំក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១៣ ខ ២ ដល់បញ្ជាក់ថា
នាគ (រូមពហុធីនិយម) នឹងប្រគល់អំណាចដល់សម្បត្តិចេតិក។

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca picioarele unui urs, iar gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare stăpânire. Apocalipsa 13:2.

Dragonul Romei păgâne și-a dat „scaunul” său (cetatea Romei) papalității în anul 330, când Constantin și-a mutat capitala la Constantinopol. Clovis și-a dat „puterea” sa militară papalității începând din 496, iar în 533 Iustinian a dat papalității „autoritatea” civilă. Cinci ani mai târziu, Roma păgână a așezat papalitatea pe tron, așa cum este reprezentat în versetele șaisprezece, treizeci și unu și patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Când Statele Unite vor câștiga al treilea război prin interpuși, papalitatea va fi înfrânt puterea comunistă a Rusiei, care constituie subiectul profeției de la Fatima. Războaiele prin interpuși poartă semnătura adevărului, căci toate cele trei bătălii sunt împlinite printr-o armată papală interpusă.

Prima și ultima armată-surogat a papalității sunt Statele Unite (protestantismul apostat). Armata-surogat din mijloc este reprezentată de naziștii din Ucraina, care au fost, de asemenea, armata-surogat catolică împotriva Rusiei comuniste în al doilea război mondial. Există trei războaie mondiale și există trei războaie prin interpuși. Al doilea război, atât dintre războaiele mondiale, cât și dintre războaiele prin interpuși, a fost nazismul. Războiul actual din Ucraina este războiul graniței, care a împlinit mai întâi versetele unsprezece și doisprezece în bătălia de la Rafia. Războiul din Ucraina se desfășoară acum în timpul celei de-a doua dintre cele trei lovituri ale Islamului din cadrul celui de-al treilea vai, deși Islamul nu este implicat în acel război anume.

Prima lovitură a fost îndreptată împotriva țării slăvite spirituale la 11 septembrie 2001, iar ultima dintre cele trei lovituri are loc la legea duminicală și este îndreptată din nou împotriva țării slăvite spirituale. A doua dintre cele trei lovituri ale Islamului, din cea de-a treia nenorocire, a fost împotriva țării slăvite literale din vechime, la 7 octombrie 2023. Acel război are loc în aceeași zonă în care Ptolemeu a ieșit biruitor în bătălia de la Rafia. Isus a declarat că, în zilele din urmă, vor fi războaie și vești despre războaie.

Emfazwe uYesu abhekisela kuzo zenzeka emlandweni lapho umphumela wombono ngamunye ugcwaliseka khona, futhi kwakunguHezekeli owabhala lelo qiniso. Kulowo mlando kumelwe ukufika komaye wesithathu wobuSulumane, impi yesibili neyesithathu yezimpi zama-proxy, ukuphindwa kweMpi Yombango yaseMelika, nokuphindwa kweMpi Yenguquko yaseMelika. Lezi zimpi zifezwa phakathi nomlando wokubekwa uphawu kwabeyizinkulungwane eziyikhulu namashumi amane nane, futhi emthethweni weSonto ozayo maduze iNkosi iyovusa ibutho laYo njengophawu njengoba impi yokugcina, yesithathu yomhlaba iqala, futhi njengoba ubuSulumane bomaye wesithathu bukhuphula ukufuthelanisa kwabo izizwe.

Și veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple, dar sfârșitul încă nu este. Căci se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, ciume și cutremure în felurite locuri. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Matei 24:6–8.

În timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, două clase ale poporului lui Dumnezeu sunt definite prin capacitatea lor de a vedea și de a auzi.

De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: „Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și, privind, veți privi și nu veți pricepe. Căci inima acestui popor s-a împietrit, și urechile lor aud greu, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să-i vindec.” Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Matei 13:13–16.

În acea perioadă de timp, care a început la 11 septembrie 2001, Isus a spus: „veți auzi de războaie și zvonuri de războaie”. În cartea Apocalipsei, Ioan îi reprezintă pe cei care aud glasul lui Hristos.

Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe. Apocalipsa 1:10.

„Vocea” pe care a auzit-o era „ca o trâmbiță”, iar trâmbița este un simbol al războiului, și a auzit glasul înapoia lui. Atunci s-a întors ca să vadă glasul.

Și m-am întors să văd glasul care vorbea cu mine. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur; și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Unul asemenea Fiului omului, îmbrăcat cu o haină până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur. Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna, albe ca zăpada; și ochii Lui erau ca para focului; iar picioarele Lui erau asemenea aramei lustruite, ca și cum ar fi ars într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape multe. În mâna Lui dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui. Și, când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. Și El și-a pus mâna dreaptă peste mine, zicându-mi: Nu te teme; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Apocalipsa 1:12–17.

Viziunea lui Hristos pe care Ioan a văzut-o când s-a întors să vadă glasul era aceeași viziune pe care Daniel a văzut-o în capitolul zece, aceeași viziune pe care Isaia a văzut-o în capitolul șase și aceeași viziune pe care Pavel a văzut-o când a văzut istoria celor șapte tunete.

„Smerenia este nedespărțită de sfințenia inimii. Cu cât sufletul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât este mai deplin smerit și supus. Când Iov a auzit glasul Domnului din mijlocul vârtejului, a exclamat: «Mi-e scârbă de mine însumi și mă pocăiesc în țărână și cenușă.» Atunci când Isaia a văzut slava Domnului și a auzit heruvimii strigând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor», el a strigat: «Vai de mine, căci sunt pierdut!» Daniel, când a fost vizitat de solul cel sfânt, spune: «Frumusețea mea s-a prefăcut în mine în putreziciune.» Pavel, după ce fusese răpit până la al treilea Cer și auzise lucruri pe care omului nu-i este îngăduit să le rostească, a vorbit despre sine ca fiind «mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții». Ioan, ucenicul iubit, care s-a rezemat pe pieptul lui Isus și a privit slava Lui, a fost acela care a căzut

înaintea îngerului ca mort. Cu cât Îl privim mai de aproape și mai neîncetat pe Mântuitorul nostru, cu atât vom vedea mai puțin în noi înșine care să ne poată primi aprobarea.” Signs of the Times, 7 aprilie 1887.

যখন গাব্রিয়েলে দানযিলেরে কাছে দর্শনের ব্যাখ্যা করলেন, তখন তিনি একাদশ অধ্যায়ে ভবিষ্যদ্বাণীমূলক ঘটনাবলি উপস্থাপন করলেন। সেই ঘটনাবলি যুদ্ধের বর্ণনা; এবং সেই যুদ্ধগুলি উপস্থাপনে, স্ত্রীলিঙ্গ “mareh”-এর কার্যকারণমূলক দর্শন, যা “marah” রূপে প্রকাশিত, দানযিলেকে খ্রিস্টের প্রতীকিতিতে পরিবর্তিত করে। যখন খ্রিস্ট বলেন, তোমরা যুদ্ধের কথা এবং যুদ্ধের গুণ শুনবে, তখন তিনি দানযিলে একাদশ অধ্যায়ে উপস্থাপিত যুদ্ধগুলিকেই নির্দেশ করছেন। তিনি আরও নির্দেশ করেন যে, যে দর্শন দর্শককে তাঁর প্রতীকিতিতে পরিবর্তিত করে, তা দেখার জন্য তোমাকে ফরি দাঁড়তে হবে, কারণ সেই স্বর তোমার পশ্চাতে রয়েছে। দানযিলে একাদশ অধ্যায়ে উপস্থাপিত যুদ্ধগুলি অতীত ইতিহাসে সংঘটিত যুদ্ধগুলিই বর্ণনা। অতীতে সেই যুদ্ধগুলি কথা শুনবে, একজন ব্যক্তি বিরতমানে সংঘটিত ইতিহাস সম্বন্ধে শিক্ষা লাভ করে, কিন্তু কেবল তখনই, যদি সেই ব্যক্তির দেখার জন্য চক্ষু এবং শ্রবণের জন্য করণ থাকে।

যখন ইজকেয়িলে লিপিবদ্ধ করেছিলেন যে এমন এক সময় আসবে যখন দর্শন আর বলিম্বতি হবে না, তখন তা ইজকেয়িলেরে স্বর্গীয় পবিত্রধামের দর্শনের সঙ্গে সম্পর্কিত ছিল, যখনে অন্যান্য বিষয়ের মধ্যে ইজকেয়িলে “চাকার ভেতরে চাকা” দেখেছিলেন, যাকে সিস্টার হোয়াইট মানবীয় ঘটনাবলির জটিল পারস্পরিক ক্রিয়া হিসেবে চিহ্নিত করেছেন।

„Pe malurile râului Chebar, Ezechiel a văzut un vârtej care părea să vină de la miazănoapte, «un nor mare, și un foc învăluit în sine însuși, și o strălucire era în jurul lui, iar din mijlocul lui ceva ca înfățișarea chihlimbarului». Un număr de roți, întretându-se unele cu altele, erau mișcate de patru ființe vii. Mult deasupra tuturor acestora «era ceva ca asemănarea unui tron, la vedere ca o piatră de safir; și pe ceea ce semăna cu tronul era ceva ca înfățișarea unui om deasupra lui». «Și în heruvimi se vedea sub aripile lor forma unei mâini de om.» Ezechiel 1:4, 26; 10:8. Roțile erau atât de complicate în alcătuirea lor, încât la prima vedere păreau a fi în învălmășeală; dar se mișcau în desăvârșită armonie. Ființe cerești, susținute și călăuzite de mâna de sub aripile heruvimilor, puneau în mișcare aceste roți; deasupra lor, pe tronul de safir, era Cel Veșnic; iar împrejurul tronului era un curcubeu, emblema îndurării divine.”

„Așa cum mecanismele asemenea roților se aflau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, tot astfel desfășurarea complicată a evenimentelor omenești se află sub control divin. În mijlocul luptei și al tumultului națiunilor, Cel ce șade deasupra heruvimilor călăuzește încă treburile pământului.”

„Istoria națiunilor care, una după alta, au ocupat timpul și locul ce le-au fost rânduite, dând fără să știe mărturie adevărului al cărui înțeles ele însele nu-l cunoșteau, ne vorbește. Fiecărei națiuni și fiecărui individ de astăzi, Dumnezeu i-a rânduit un loc în marele Său plan. Astăzi, oamenii și națiunile sunt măsurate cu firul cu plumb din mâna Celui care nu greșește niciodată. Toți își hotărăsc, prin propria lor alegere, destinul, iar Dumnezeu stăpânește peste toate pentru împlinirea planurilor Sale.”

„Istoria pe care marele EU SUNT a trasat-o în Cuvântul Său, unind verigă după verigă în lanțul profetic, din veșnicia trecutului până în veșnicia viitorului, ne spune unde ne aflăm astăzi în

desfășurarea veacurilor și ce poate fi așteptat în vremea care va veni. Tot ceea ce profeția a prezis că avea să se împlinescă, până în timpul de față, a fost consemnat pe paginile istoriei, și putem fi încredințați că tot ceea ce mai urmează să vină se va împlini la vremea sa.”

„Răsturnarea finală a tuturor stăpânilor pământești este prezisă în mod limpede în Cuvântul adevărului. În profeția rostită atunci când sentința din partea lui Dumnezeu a fost pronunțată asupra ultimului împărat al lui Israel este dată solia.” Education, 178, 179.

Roțile complicate care apar, la prima vedere, a fi în confuzie sunt jocul complicat al evenimentelor omenеști, așa cum este reprezentat în vrajba și tumultul națiunilor. Istoria pe care Hristos a trasat-o în Cuvântul Său ne spune unde ne aflăm, iar, făcând aceasta, ea identifică răsturnarea finală a tuturor stăpânilor pământești. Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este locul în care se împlinește efectul fiecărei viziuni, iar în cadrul acelei istorii roțile reprezintă războaiele și veștile de războaie pe care Hristos le-a identificat drept „începutul durerilor”. Începutul durerilor a început la 11 septembrie 2001, căci atunci a început timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerul sigilării Își pune semnul asupra acelor care suspină și strigă din pricina urâciunilor care sunt săvârșite înăuntrul bisericii și al țării.

Războaiele din țară aduc întristare celor care văd și aud ceea ce reprezintă acele războaie. Istoria sigilării identifică răsturnarea finală a tuturor împărățiilor pământești, iar răsturnarea acelor împărății a fost urmărită în istoria profetică a trecutului. Când Isaia, în capitolul șase, a văzut aceeași viziune ca Ioan, Daniel, Ezechiel, Iov și Pavel, s-a oferit să prezinte solia pentru timpul acela, dar a întrebat cât timp va trebui să prezinte solia?

Tot am auzit glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci am zis: „Iată-mă, trimite-mă!” Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Întruna veți auzi, dar nu veți înțelege; și întruna veți vedea, dar nu veți pricepe.» Îngrașă inima acestui popor, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați.” Atunci am zis: „Doamne, până când?” Și El a răspuns: „Până când cetățile vor fi pustiite și lipsite de locuitori, casele vor rămâne fără oameni, iar țara va ajunge o pustietate desăvârșită, și până când Domnul va îndepărta pe oameni departe, și în mijlocul țării va fi o mare părăsire.” Isaia 6:8–12.

Răspunsul care i-a fost dat lui Isaia a fost că va trebui să vestească solia până când „țara va fi pustiită de tot”. Solia sigilării este dată în vreme de război, iar războiul este identificat în mod specific drept tâlcuirea viziunii „marah”, pe care toți profeții au văzut-o. Solia exterioară este menită să producă o experiență lăuntrică, dar numai pentru aceia care „vor auzi”.

Conexiunea dintre armata prin interpuși a papalității, formată din naziști, în al doilea război mondial, se aliniază, rând peste rând, cu a doua armată prin interpuși din al doilea război prin interpuși, iar al doilea război mondial însuși se aliniază cu al doilea război prin interpuși. Legătura dintre al doilea război prin interpuși și războiul de graniță de la Rafia, care se repetă acum în Ucraina, este legată geografic de a doua lovitură a islamului din cea de-a treia vai, care a început la 7 octombrie 2023, și reprezintă roți profetice înăuntrul altor roți.

În 1999, a fost publicată o carte scrisă de John Cornwell. La acea vreme, John Cornwell era Senior Research Fellow la Jesus College, din cadrul Universității Cambridge, în Anglia, și era un jurnalist și autor distins cu premii. Cartea trata rolul papei de la Roma care a domnit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cartea începe cu bunicul viitorului papă, care a fost mâna dreaptă a Papei Pius al IX-lea, cunoscut ca Pio Nono. În 1849, o mulțime republicană a atacat complexurile Vaticanului, iar Papa Pius al IX-lea a fugit din orașul Roma. Omul pe care l-a luat cu el în exil a fost bunicul lui Eugenio Pacelli. Eugenio Pacelli a fost nepotul mâinii drepte a Papei Pius al IX-lea, iar mai târziu el a devenit Pius al XII-lea, iar cartea despre Eugenio Pacelli a fost intitulată Hitler's Pope, The Secret History of Pius XII.

În carte, Cornwell examinează măsura în care Papa Pius al XII-lea, fostul cardinal Eugenio Pacelli, a fost conștient de persecuția evreilor de către regimul nazist în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și modul în care a reacționat la aceasta. El demonstrează că tăcerea publică a lui Pius al XII-lea și lipsa sa de acțiune în condamnarea Holocaustului au ilustrat caracterul imoral al conducerii sale în timpul războiului.

Kornwell ofera context istoric pentru pontificatul lui Pius al XII-lea, incluzând pregătirea sa diplomatică și dinamica politică complexă a vremii. El examinează abordarea Vaticanului în privința relațiilor cu Germania nazistă. Kornwell arată că Pius al XII-lea a omis să se pronunțe împotriva Holocaustului și să intervină în favoarea evreilor persecutați, deoarece el, în calitate de Cardinal în 1933, încheiase un concordat cu Hitler care promitea supunerea catolică față de lucrarea lui Hitler.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

După cel de-al Doilea Război Mondial, unii criminali de război naziști au reușit să scape de justiție fugind în diverse țări, inclusiv în mai multe din America de Sud. Principalele metode prin care au reușit să scape și să ajungă în America de Sud au inclus:

Rutele de evadare („ratlines”): „Ratlines” au fost căi clandestine de fugă, organizate de diverse organizații, inclusiv de Biserica Catolică și de agenții de informații simpatizante, pentru a-i ajuta pe naziști și pe alți fugari să părăsească Europa. Aceste rute implicau adesea folosirea unor identități false, a unor documente falsificate și a unor rețele de contrabandă, pentru a le facilita trecerea către locuri sigure, inclusiv în America de Sud.

Documente falsificate: Mulți fugari naziști au obținut pașapoarte falsificate, vize și alte documente de călătorie pentru a-și ascunde adevărata identitate și a evita capturarea. Ei au folosit aceste documente pentru a călători prin țări neutre sau favorabile lor înainte de a ajunge în America de Sud.

Complicitatea autorităților: În unele cazuri, oficiali binevoitori din țările sud-americane au închis ochii la prezența fugarilor naziști sau i-au ajutat în mod activ să evite capturarea. Unele guverne, în special cele cu regimuri autoritare simpatizante ale ideologiei naziste, au oferit refugiu acestor persoane.

Portițe legale: Unii criminali de război naziști au exploatat portițe legale sau legi permise privind extrădarea în țările din America de Sud pentru a evita extrădarea în Europa, unde s-ar fi confruntat cu urmărirea penală pentru crimele lor.

În ansamblu, combinația dintre ratlines, documentele falsificate, complicitatea autorităților și lacunele juridice a permis criminalilor de război naziști să fugă în America de Sud și să se sustragă justiției timp de mulți ani după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial.
ChatGPT, martie 2024.